

Í Stranda kirkju hevði Petur Nolsøe, sum arbeiddi á sjómansheiminum Ørkin minningarorð

klárt. Tey vóru von at fara tíðliga upp.

Samrøðan snúði seg um veðrið. Tað var kanska ein upplýring á veg. Men tað fór so ikki at henda fyrr enn dagin eftir var sagt í tíðindunum í útvarpinum í Reykjavík. Vit hoyrdu um nógvar stormskaðar eftir øllum suðurlandinum. Hjá okkum, sum frammanundan ikki vóru í besta hýri, var tað ikki hugaligt at hoyra slíkt longu frá morgunstundini.

Vit vóru inni mestsum allan dagin, men vit vitjaðu eins og hinir av manningina í onnur hús, har vit fingi kaffi.

Hesi blíðu fólkinum gjørdi nógvi fyri at fáa okkum at hugsa sum minst um tað tap, vit høvdu havt av skipi og ognarlutum.

Við morgunborðið næsta morgun fortaldi verturin frá vegaumsitingi í Reykjavík, at kavaruðing av vegnum skuldu byrja longu eftir døgurða, tá roknað var við avtakandi norðanvindi og minni kavaroiki.

Tað var framvegis bítandi kuldi, men í betra veðrinum nýttu vit høvi at hyggja at vrakrestunum av Arizonu. Síðan fóru vit í kirkjuna at hyggja at okkara drívgóðsi. Hetta sá út til at vera ein stór rúgvá av frystum skrambli, sum eisini luktaði illa av petroleum.

Uttan mun hvat vit áttu her, fóru vit úr kirkjuni í takksemi um, at sjálvt lívið er meira vert enn deyð ting. Einku av hesum kom heldur við til Reykjavíkar.

Í fleiri av teimum heimum, vit vitjaðu, heilsaðu vit uppá seingjaliggjandi fólk. Millum hesi vóru tvær konur, sum høvdu hoyrt um nevndu sálmaðók. Tað gjørdi teimum ongan mun, at sálmarir vóru danskir úr "Salmebog for kirke og hjem" (1931-231. upplag). Hetta var okkara einasta sálmaðók til kirkju, til skúla og til lestur umborð á skipum.

Vit vóru triggir frá skipinum sum, umframt húsfólkinum, stóðu við sjúkrasongina í hesum lágloftaða tronga rúmi og sungu. Hetta var ein sermerktur sálmasangur við okkara gøtu-danska, sum

íslendingarnir hildu vera føroyskt.

Knappliga fóru tey at syngja ein sálma á íslenskum. Tá hendi nakað merkiligt og óskiljiligt fyri okkum øll. Vit hvørki kendu ella skiltu sálmin. Kortini rørdi hann sinnið, og tað ljóðaði sum hægsta hátíð. Hetta komu vit ikki at gloyma.

Hetta hevði verið ein strævin dagur við øllum nýggju inntrykkum. Móti kvøldi vóru vit sera móðir.

Til Reykjavíkar

Næsta morgun vóru vit vaktir longu klokkan seks. Tað var komið boð úr Reykjavík um, at meginparturin av vegnum frá Reykjavík til Bjarg var farbarur. Hetta merkti, at okkara ferð til Reykjavíkar var treytað av minst trimum tímunum á rossabaki í sterkum kulda og ringum føri til eitt stað, haðani vit kundu koyra í bili restina av teininum.

Tað kom boð frá okkara ferðaleiðara, at rossini vóru gjørd klár, og at vit skuldu hittast mitt í bygdini. Eingin okkara var spurdur, um vit settu okkum fjarar fyri eina slíka langa ferð á rossabaki.

Hóast vit trivust væl í bygdini, so skuldu vit víðari. Tað var heldur einku val, tí rutubátar vóru eingir til Bjarg.

Ávegis til Reykjavík

Tað var við stúran, at vit fóru avstað í hesum vetrarlaga aprílveðrinum. Mong av fólkunum í bygdini vóru møtt upp at siga okkum farvæl. Tað rørdi okkum nærur til tár. Serliga tá ið nakrar av kvinnunum góvu okkum ullint hálsaturriklæðir og vøttir, sum eisini vissuliga kravdust á hesum langa ríðitúri.

Vit fóru so avstað. Gomul fólk og børn veittraðu til okkum frá vindeygu og opnum hurðum. Síðan riðu vit varisliga stig fyri stig aftaná fjarrahestin. Tað vóru tveir hestar frammanfyri okkum at traðka kavan niður, og ein gekk aftast, so trygd var fyri, at øll

fylgdust. Eftir hálvum øðrum tíma vóru vit komin 10-11 kilometur, har tað vóru djúpar fannir allan vegin. Men einku er óført fyri íslensku rossini.

Vit høvdu ein stuttan kaffistøð í einum seyðahúsi. Har var ríkiligt av plássu bæði fyri djór og fólk. Okkara vertsfólk í Bjarg høvdu verið so umhugsin at geva okkum matpakka og kaffi í eini varmafløsku.

Seinni parturin av túrinum tók eisini hálvan annan tíma. Tá søgdu vit farvæl við okkara fjararar og góvu hvørjum øðrum eitt klemm. Rossini fingi eisini eitt klapp. Vit vóru komnir í øllum góðum til avtalaða staðið, har fimm persónbilar bíðaðu eftir okkum. Hetta var sjálvsagt nakað heilt annað enn ríðingin.

Her verður kransur blakaður á sjógv, har Ernestina fírst. Vinstrumegin er Jákup Ziskason, og hægurumegin er Manne Høgnesen, abbasonur Jóan Magnus Høgnensen, sum var ein teirra, sum ikki bar boð í bý

Ríkið rindar

Bæði hjá bóndanum í Herdalsvík og í bygdini Bjarg høvdu vit spurt, hvat vit skuldu gjalda fyri gesta-blíðnið. "Ríkið borgar," var svarið hvørja ferð. Tað var ikki talan um at vit skuldu gjalda. Vit høvdu heldur ongar pengar, men máttu tó spyrja fyri at vera fólkaligir.

Ríkið var í hesum førinum sjálvandi danski staturin, sum rindaði fyri allar útreiðslur, eisini fyri ferðina heim til Føroyar.

Ávegis til Reykjavík stóðgáðu vit við ein kostskúla, har vit fingi døgurða, og var hetta fyriskipað av myndugleikunum í Reykjavík. Vit fingi heita og sterka oksakjótuppu. Hetta var ein ófør máltíð. Tástani fingi vit hitan aftur í kroppin aftaná kuldan frá ríðitúrinum og síðan koyringina í einum køldum bili, og hevði kuldin trongt gjøgnum merg og bein.

Vit vóru nú væl tilpassar og kundu halda áfram teir seinastu

40 kilometrar til Reykjavíkar. Tað var ringt føri og nógvi hol í vegnum orsakað av frostskaðum á vetrinum. Vit komu tískil ikki til Reykjavíkar fyrr enn við hálvum try tíðina seinnapartin.

Fáa klæði

Tað vóru bíløgð hotellrúm til okkum í Reykjavík. Har lógu boð frá eini klædnaforrætning um, at vit voru vælkomnir hagar at fáa nýggj klæði.

Vit fingi vanlig gerandisklæði, sum eisini vóru hóskandi at ferðast heim í. Hetta svaraði eisini til tey klæði, ein vanligu nýtir, tá ið farast skal í land av skipi. Hetta var mynstrut tryggja, myrkar buksur, svartaskógvar, kaskett og hálsaturriklæði.

Á veg heim

Tað var norska ferðamanna- og farmaskipið Lyra, sum sigldi í fastari rutu millum Bergen, Havnina og Reykjavík, vit skuldu fara heim við. Vit vóru tí bert eina nátt á hotellinum, hóast vit einku høvdu havt ímóti at veri einar tveir dagar meira. Men vit longdust eisini eftir at sleppa heim til familjuna.

Vit skuldu sigla klokkan seks á kvøldi, og fingi boð um at møta klokkan fimm. Hetta var ein langur dagur at koma ígjøgnum. Bert at eta og at ganga og mala í býnum, tað var alt vit kundu gera. Vit høvdu ikki so frægt sum áhuga fyri handilsgluggunum og kundu ikki so mikið sum hugsa um at keypa nakað tinganest heim við okkum. Vit høvdu einku viðføri og ongar pengar. Hetta var ein eitt sindur løgin kensla.

Klokkan fimm vóru vit á keiuni og blivu veittraðir umborð, har ein stýrimaður tók væl ímóti okkum. Hann tók í hondini á okkum og ynskti "vælkomin". Síðan fingi vit ávíst kahúttsplass á 3. klassa afturi í skipinum. Í mun til lugarið á einum fiskiskipi var her sera rúmligt. Hvussu tað sá út á 2. og 1. plássu fingi vit ikki at vita, tí hesir klassar vóru bert ætlaðir tí meira fína slagnum.

Tað var eitt sindur av frálendsvindi, tá ið vit fóru. Veðrið hevði broytt seg frá degnum fyri, og tá tað varð myrkt gjørdist stjórnuklárt og kalt. Íslenska veðurforsøgnin lovaði gott veður eitt samdøgur fram, sum ikki var so ofta at hoyra í apríl á hesum leiðum. Ein tíma eftir fráferð fingi vit heitan mat. Hetta var so aðru ferð henda dagin, tí vit høvdu eisini etið á hotellinum. Maturin umborð var góður og tað sama var við matarlystinum. Vit vóru í góðum lag, tí sum orðatakið sigur: "Frótt er høvur av fullum maga."

Dagin eftir sigldu vit fram við Vestmannaoyggjum í framhaldandi frálendsvindi og økjani kuldastigum.

Phi-Phi varð niðursigld í 1933